

„V Legolandu jsme se seznámili,
tady poznali a hluboce sblížili.“

Letní pobyt

Větou maminky Martiny Hájkové, pronesenou po příjezdu na místo srazu v Praze 10, „Z nebe můžou padat třeba..... trakaře (jiný výraz), hlavně když budeme zase spolu a spát můžem klidně i pod širákem“, začal jeden z nejúžasnějších týdnů, který kdokoliv z „účastníků zájezdu“ mohl kdy prožít. Shrnutí do několika vět, pobyt s nadací v Jižních Čechách byl vzrušující, aktivní, vyčerpávající, pln radosti a smíchu dětí, maminek i pořadatelů. A při loučení pln slziček a slibů, že se co nejdříve musíme zase potkat.

Během pobytu jsme děti zaměstnali „celotáborovou“ soutěží (medaile dostaly i maminky, například za střelbu vzduchovkou), plavali a hráli jsme s dětmi hry v krytém bazénu nebo na Lipenské přehradě, po horkém dni a prohlídce nejnavštěvovanějšího zámku u nás, Hluboké nad Vltavou, jsme řádili na tobogánu na tamním městském koupališti. Další dny jsme okusili divokou jízdu na raftech z Vyššího Brodu do Rožmberka

nebo klidnou jízdu na voru skrz UNESCEM chráněný Český Krumlov. Na cyklistický výlet na Vítkův Kámen (300 m převýšení – do kopce) jsem získala jen ty největší sportovce. Odměnou nám byly nejchutnější borůvkové lívance, které si dokážete představit. Ve větším počtu jsme si ale zahráli tenis nebo ping-pong, všichni jsme se zúčastnili noční bojovky a na závěr jsme pro děti uspořádali soukromou pouť a karneval v maskách

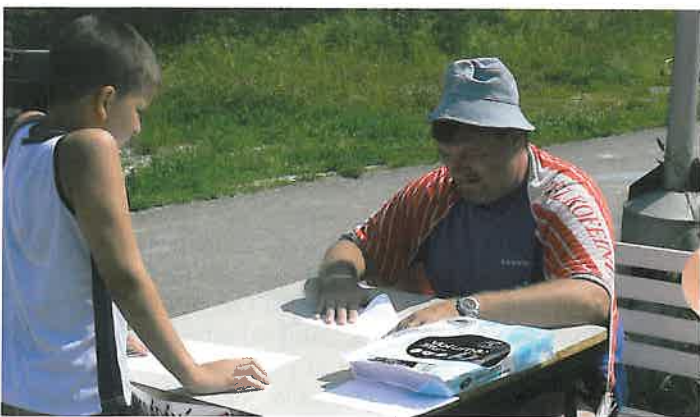
(vlastnoručně vyrobených), kterých se chtěli účastnit i ostatní hosté hotelu.

Asi největším zážitkem pro všechny byla exkurze u lipenské policie, která má na starosti okres Krumlov. Nejenže nám předvedla skvělé umění psůvodů a jejich čtyřnohých pomocníků, ale svezla děti v motorovém člunu po Lipně!! Přidržel kormidlo chtěl kdekdo a kdybyste viděli ten úžas v dětských očích... Je nemožné se rozloučit bez řádných díky,

LIPNO

na Lipně

kteří plynou z hloubi srdce. Děkujeme Lucii Vačviricové a Městskému úřadu v Hluboké nad Vltavou za snížené vstupné do zámku a vstup zdarma na městské koupaliště, děkujeme Lipenské policii za velmi milé přijetí a úžasný zážitek, děkujeme panu Martinu Voříškovi, který nás svým luxusním autobusem Volvo odvezl jen za cenu nákladů na výlet do Českého Krumlova a vůbec děkujeme všem, kteří krásně reagovali na slovo

nadace a vycházeli nám vstříc... Na závěr děkujeme partnerovi nadace, společnosti ÚAMK, která nám umožnila prožít tento týden v hotelu Fontána, a to za velmi dobrou cenu. Poslední a největší velké DÍKY patří společnosti VOLVO Truck Czech a jejich neúnavné a milované zástupkyni Martině Maštálkové, díky nimž jsme měli tak nabitý výletní program.

Takže končíme heslem „Přátelé, kamarádi, my vám ty medaile přivezeme!“ a těšíme se na další setkání!

PS: Nebo by sem patřilo i heslo zakladatele nadace, pana Miloslava Víta: „Bylo to PERFEKTNÍ!“

Lucka

u lipenské policie

aplauzovaly a pískaly snad ještě víc, než hokejoví fanoušci, když český tým vyhrál olympiádu v Naganu. Celý týden jsme také jezdili na výlety. Byli jsme v Českém Krumlově, kde jsme si prohlédli město, absolvovali jsme také vyhlídkovou voroplavbu s průvodcem, který hýřil vtipem hlavně v okamžiku, kdy kluk, který náš vor odstrkoval, málem skončil ve vodě. Sjeli jsme i dva jezy a z voru jsme vystupovali sice zmáčení, ale nadšení jak jízdu, tak krásným městem. Navštívili jsme také Hlubokou, kde jsme si prohlédli zámek, zámeckou zahradu, v podzámčí si dali výborný oběd a odebrali se na koupaliště. Ovšem naproso bezkonkurenčním zážitkem se pro mě stalo sjíždění řeky na raftu. Ve Vyšším Brodě jsme na sebe navlékli záchranné vesty, dostali pár instrukcí, nasadili na raft a už se jelo. Ségra byla našťastí v druhém raftu, takže mě svými řečmi otravovala vždy jen před jezem, kdy mi hystericky zakazovala „něco takového“ sjíždět. Hm... bylo to zajímavé, hlavně proto, že mi 24 hodin denně dává najevo, že by se mě ráda zbavila, ale když měla takovou příležitost, tak hodila zpátečku. No nic, na její řeči jsem stejně nedbala, poradila jsem jí, ať si dá studený obklad a jez jsme sjeli. Pochopitelně úspěšně! Poslední den naší skvělé dovolené jsme si užívali na pouti, kde jsme při různých disciplínách (např. skákání v pytli) získávali body, které jsme si pak mohli vyměnit za dárky podle svého výběru. Se ségrou jsme vysoutěžily hračky pro našeho brášku, který výskal nadšením a nějaké drobnosti pro sebe. Večer jsme se pak skvěle vyřádili na diskotéce, spojené

Dovolená na Lipně

Když o Vánocích naší mamce zavolala paní Vítová a za nadaci Truck Help nás pozvala na dovolenou na Lipně, skákali jsme radostí a následující půlrok jsme se měli na co těšit. Poslední dny před odjezdem jsme se ségrou trávily snášením věcí, bez kterých ze svého pohledu nemůžeme dovolenou přežít. Mamka sice při pohledu na počet našich zavazadel propadla mírné hysterii, ale ve finále rezignovala, takže na nádraží jsme se vypravily obložené kufry tak, že hamburgry u mekáče by byly zavinuty. Cesta proběhla v naprosté pohodě. V očekávání krásných zážitků nám ani nevadilo, že nám díky zpoždění našeho „rychlíku“, který stál u každé pampelišky, ujel přípoj na Budějovice. Při čekání na další spoj jsme se ségrou ostražitě sledovaly mamku, která už z nás tří (tentokrát s námi jel i Honzík, náš 2-letý bratříček) byla tak

vypreparovaná, že vážně uvažovala o tom, že naše kufry rozdá bezdomovcům, kterých bylo plné nádraží. Myslím, že jen jejímu charakteru můžeme děkovat za to, že bezdomovcům nakonec nerozdala i nás tři. Po příjezdu do hotelu už byla tma jako v pytli a nám zbyly síly už jen na to, abychom zbaštily večeri, ubytovaly se a padly do postele. Druhý den hned po snídani probíhalo obrovské vítání s ostatními dětmi, maminkami i našimi dobrými dušemi z nadace Truck Help a oblíbenou Martinkou z Volva. Celý týden probíhal ve znamení různých her a soutěží, při kterých jsme my děti byly rozdělené do tří družstev. Jmenovala se: Volváci, Truckeri a Kinkongáčci, každé družstvo mělo svoji vlajku i pokřik přímo bojový. Byla to úžasná sranda, kterou jsme si patřičně užívaly my děti a večer při vyhlášení výsledků i maminy, které

s karnevalem a vyhlášením soutěže družstev. Pryč s nemístnou skromností, vyhráli jsme my, Truckeri. Jupííí! Pak mě Martinka uvedla do rozpaků tím, že před všemi přečetla článek, který jsem napsala o loňském výletu do Legolandu a do ještě větších rozpaků mě uvedl následující potlesk. Musela jsem být červená až za ušima, ale musím přiznat, že mě to potěšilo, i když jsem se hrozně styděla. Poté nastalo všeobecné objímání a večer se nesl v krásném, i když trochu smutném duchu, protože to byl večer poslední. Ráno jsme se ještě rozloučili, uronili pár slziček (maminy celé moře) a frčeli jsme domů. Bylo to všechno strašně krásné a za věci minulé i příští vám skrze tento amatérský článek děkuji.

Zdraví Vaše Lucka